

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3150/2020
01.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Душан Игњатовић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за производњу, промет робе и услуга, увоз и извоз „YUMIS“ ДОО Ниш, чији је пуномоћник Биљана Петковић Адамовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 800/2020 од 24.07.2020. године, у седници одржаној 01.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 800/2020 од 24.07.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 800/2020 од 24.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1006/19 од 12.11.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.12.2010. године до 31.10.2013. године плати 245.473,09 динара са законском затезном каматом од 31.12.2013. године до исплате. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име разлике између припадајуће и исплаћене основне и увећане зараде за период од 01.12.2010. године до 31.10.2013. године плати појединачне износе ближе одређене у том ставу изреке са законском затезном каматом од дана доспелости појединачних месечних износа до исплате, као и да на наведене износе у име и за рачун тужиоца изврши обрачун и уплату свих видова пореза и доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО по стопи и основици на дан уплате, док је за веће износе од досуђених па до тражених тужбени захтев одбијен. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати укупно 285.700,00 динара, од чега на износ од 240.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 800/2020 од 24.07.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу

П1 1006/19 од 12.11.2019. године у одбијајућем делу става другог изреке, као и одлука о трошковима поступка, садржана у ставу трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је у ревизији указао на неуједначену судску праксу, те је Врховни касациони суд оценио да је тужилац изјавио посебну ревизију, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 ... 87/18), Врховни касациони суд налази да разлози за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној нису основани.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет спора је исплата накнаде за долазак и одлазак са рада, као и разлике зараде која је тужиоцу плаћена и коју тужилац потражује наводећи да му је зарада неоправдано умањена због погрешно утврђеног коефицијента за обрачун зараде. Ревизијским наводима се фактички оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, што није разлог за изјављивање ревизије као изузетно дозвољене. Осим тога, у пресуди Апелационог суда у Нишу Гж1 729/2017 од 26.10.2017. године којом се указује на неуједначену судску праксу, није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је у овој парници, тако да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 31.12.2013. године, са захтевом за исплату накнаде за некоришћење годишњег одмора од 20.000,00 динара. Поднеском од 15.10.2019. године тужба је преиначена тако што је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада плати одређен износ, те да тужиоцу плати разлику између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.12.2010. године до 31.10.2013. године. Тужбени захтев је делимично усвојен, а одбијен је у делу захтева за исплату разлике између припадајуће и исплаћене зараде од 149.924,27 динара.

Тужбени захтев у овом спору односи се на потраживање у новцу, па обзиром на правну природу спора дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у осталим имовинскоправним споровима у којима се захтев односи на новчано потраживање, тако да није реч о спору из члана 441. Закона о парничном поступку, када је ревизија увек дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 149.924,27 динара, што је динарска противвредност од 1.276.05 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе 15.10.2019. године (1 евро = 117,49 динара). Како је вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде испод законом одређеног цензуса од 40.000 евра у динарској противвредности, то значи да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић